ΕΤΟΣ ΙΑ' — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΕΤΑΡΤΗ 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1894 — ΑΡΙΘ. 1453

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Τριμήνος	Δρ. 9		
Ἑξάμηνος	» 16	χρυσᾶ φράγκα	25
Ἐτησία	» 30	χρυσᾶ φράγκα	45

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ τὴν 1 καὶ 15 ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «ΑΣΤΕΩΣ»

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΘΕΜ. ΑΝΝΙΝΟΣ — ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Ἐν τῇ Δ' σελίδι ὁ στίχος . . . . Λεπτὰ 25
Ἐν τῇ Γ' σελίδι ὁ στίχος . . . . » 50

Διὰ διαρκεῖς ἀγγελίας, διατριβὰς ὡς καὶ διὰ καταχωρίσεις Α' καὶ Β' σελίδος ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ (Εἴσοδος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Λυκαβηττοῦ ἀριθ. 9)

Η ΠΑΛΑΙΑ ΤΩΝ ΤΕΧΝΗ

Ἡ προχθεσινὴ συνεδρίασις τῆς Βουλῆς ἀπεκάλυψε τὰς ἀληθεῖς διαθέσεις, ὑπὸ τῶν ὁποίων οἱ ἀντιπολιτευόμενοι κατέχονται. Διότι ὅλη ἐκείνη ἡ κενολογία, ἡ καταναλώσασα τρεῖς καὶ ἡμίσειαν ὥρας, οὐδεμίαν ἀπολύτως εἶχε δικαιολογίαν. Ἡ Κυβέρνησις διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδήλωσεν, ὅτι συμφωνεῖ πληρέστατα ὅτι ἐπείγει τὸ σταφιδικὸν ζήτημα καὶ ὅτι πρέπει νὰ προταχθῇ πάσης ἄλλης συζητήσεως· ἐδέχθη δὲ ἵνα καὶ ἀμέσως ἀρχίσῃ, ἐὰν ἡ Βουλὴ ἐπιθυμεῖ, ἡ περὶ παρακρατήσεως συζήτησις. Τί περισσότερον τούτου ἐπεθύμουν οἱ κύριοι τῆς Ἀντιπολιτεύσεως; Καὶ ἐν τούτοις, δὲν ἔμενον εὐχαριστημένοι. Οὔτε τοῦ σταφιδικοῦ ζητήματος ἐνόουν νὰ ἐπιληφθῶσιν, ἀλλ' οὔτε ν' ἀφήσωσι τὴν Βουλὴν ν' ἀσχοληθῇ εἰς ἄλλο τι. Ὁ σκοπός των, ὁ μόνος σκοπός, ἡ μόνη ἀποστολή, ἡ μόνη ἐπιθυμία, ἦτο νὰ καταναλώσωσιν εἰς μάτην τὴν ὥραν, καὶ τὸ κατώρθωσαν. Δύο ὅλας ὥρας μετὰ τὴν δήλωσιν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὅτι ἀποδέχεται ἵνα ἀμέσως ἀρχίσῃ ἡ σταφιδικὴ συζήτησις, ἐξηκολούθουν οἱ ρήτορες τῆς ἀντιπολιτεύσεως βαττολογοῦντες ἀκόμη περὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως. Καὶ ἐπειδή, τέλος πάντων, ἐξηντλήθησαν λαλοῦντες ἐπὶ ὥρας ἐπὶ ἀντικειμένου, ἐφ' οὗ οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφισβήτησις, ἐδράξαν πάλιν τοῦ πρώτου τυχόντος ἀσημάντου ζητήματος, ὅπως καταναλώσωσιν ἄλλας δύο ὥρας καὶ προκαλέσωσι διὰ τίποτε ψηφοφορίαν κατ' ὀνομαστικὴν κλῆσιν. Ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὑποβαλὼν τὸ περὶ καταργήσεως τῶν διαπυλίων τελῶν νομοσχέδιον, εἶχε προτείνει τὴν παραπομπήν του εἰς τὴν ἐπιτροπήν. Τί φυσικώτερον τούτου; Πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος θὰ ὑπέθετε, βεβαίως, ὅτι ἐπὶ τοιαύτης προτάσεως οὐδεμία ἐχώρει ἀντίρρησις. Καὶ ὅμως ὄχι. Οἱ κύριοι ἀντιπολιτευόμενοι εἶχον ἀντίρρησιν. Νὰ μὴ σταλῇ τὸ νομοσχέδιον εἰς τὴν ἐπιτροπὴν σήμερον· νὰ σταλῇ αὔριον! Καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος ἔλαβον τὸν λόγον πάντες οἱ ρήτορες τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀπὸ τοῦ κ. Ποταμιάνου μέχρι τοῦ κ. Βάλληνδα καὶ ἀπὸ τοῦ κ. Εὐταξίου μέχρι τοῦ κ. Καρεπάνου, καὶ ἐξέχεον ἐπὶ ὥρας ἐνώπιον τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας τὰς σοφὰς των γνώμας καὶ τὰ φῶτά των. Καὶ εἰς τὸ τέλος, πρόκλησις ψηφοφορίας κατ' ὀνομαστικὴν κλῆσιν καὶ ἀποχώρησις τῶν ἀκουράστων ρητόρων ἐκ τῆς αἰθούσης, ὅπως μὴ ὑπάρξῃ ἀπαρτία!

Καὶ ὅλα ταῦτα διατί; Διότι, ὡς ἔγραφον αἱ ἀντιπολιτευόμεναι ἐφημερίδες, ἡ πλειονοψηφία μελετᾷ νὰ διαπράξῃ μέγα τι καὶ ἀσυγχώρητον ἔγκλημα· μελετᾷ νὰ ἐπιψηφίσῃ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1895 πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους 1894, δηλαδὴ ἐγκαίρως, ὅπως ἅπαξ τοὐλάχιστον κατορθωθῇ νὰ μὴ διοικῆται τὸ Κράτος διὰ τῶν δωδεκατημορίων! Αὐτὸ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τὸ θεωροῦν ὡς ἔγκλημα καθοσιώσεως, ὡς προδοσίαν, ὡς καταστροφὴν τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου, καὶ ἐννοοῦσιν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸ ματαιώσωσι διὰ παντὸς μέσου, ἔστω καὶ κωλυσιεργοῦντες. Ἀκούετ' ἐκεῖ, ὁ προϋπολογισμὸς νὰ ψηφισθῇ ἐγκαίρως! Νὰ τολμήσῃ ἡ πλειονοψηφία νὰ τὸν συζητήσῃ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου! Ἐμπρός, ἔφοδος ἐναντίον τῶν τολμησάντων νὰ συλλάβωσι τοιαύτην ἀνοσίαν σκέψιν! Πνίξατέ τους μὲ ὠκεανοὺς λόγων, μὲ θάλασσαν ἐπερωτήσεων, μὲ Νεῖλον, μὲ Βόλγαν, μὲ Μισισσιπῆν μωρολογιῶν!

Αὐτὴ εἶνε ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἀποδεικνύει τρανώτατα, ὅτι δὲν τρέφει τὴν ἐλαχίστην στοργὴν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου καὶ ὅτι δὲν δίδει ἓν λεπτὸν οὔτε διὰ τὴν παρακράτησιν, οὔτε διὰ τὰς σταφιδοφόρους ἐπαρχίας. Τὸ κομματικὸν πάθος καὶ τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα ὑπερισχύουσι παντὸς εὐγενοῦς αἰσθήματος, καὶ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς ἡ παρακράτησις, καθὼς καὶ πᾶν ἄλλο ἐθνικὸν ζήτημα, καθίσταται ὄργανον πρὸς κωλυσιεργίαν καὶ οὐδὲν πλέον. Τοιαύτη κατάστασις πρέπει νὰ μὴ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος, καὶ πρέπει ἡ κοινὴ γνώμη, ἥτις εἶνε ὁ αὐστηρὸς καὶ ἀμερόληπτος κριτὴς τῶν πράξεων τῶν πολιτευομένων, νὰ ἐξεγερθῇ ἐναντίον τοιαύτης ἐκθέσμου διαγωγῆς, ζημιούσης καιρίως τοῦ τόπου τὰ συμφέροντα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συνδρομηταί μας νὰ εἰδοποιῶσι τὸ γραφεῖον ὁσάκις παρατηρῶσιν ἀνωμαλίαν περὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ

ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΙΑΠΥΛΙΩΝ ΤΕΛΩΝ

Ὑπεβλήθη προχθὲς ὑπὸ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ εἰς τὴν Βουλὴν τὸ νομοσχέδιον περὶ καταργήσεως τῶν διαπυλίων τελῶν.

Αἱ κυριώτεραι διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου τούτου ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Οἱ κείμενοι δημοτικοὶ δασμοὶ καταργοῦνται.

Ἐν τοῖς τελωνείοις τοῦ Κράτους εἰσπράττονται ὑπὲρ τῶν δήμων· α') δασμὸς ἐκ 2 1/2 0/0 τῆς ἀναγραφομένης ἐν τῷ ἰσχύοντι δημοτικῷ δασμολογίῳ ἀξίας τῶν ἔξωθεν εἰσαγομένων ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων. Ὁ δασμὸς οὗτος δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ εἰδῶν προερχομένων ἐκ κρατῶν, χαιρόντων, δυνάμει συμβάσεων εἰδικῶν πλεονεκτημάτων, ἐφόσον ὑπερβαίνει τοὺς διὰ τῶν συμβάσεων τούτων συμπεφωνημένους ὅρους· β') πρόσθετος δασμὸς ἐκ 5 δεκατημορίων τῶν εἰσπραττομένων εἰσαγωγικῶν τελῶν ἐπὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς κλάσεις 19, 20 α' καὶ 21 τοῦ τελωνιακοῦ δασμολογίου.

Οἱ δασμοὶ οὗτοι βεβαιοῦνται καὶ εἰσπράττονται ὑπὸ τῶν τελωνειακῶν ἀρχῶν μετὰ τῶν ἀντιστοίχων δημοσίων τελῶν. Πᾶσα δ' ἐν τῷ μέλλοντι τροποποίησις τοῦ ἰσχύοντος δασμολογίου ὁρίζεται διὰ νόμου. Τὰ κατὰ τὸ ἐδάφιον β' πρόσθετα πέντε δεκατημόρια τῶν εἰσαγωγικῶν τελῶν ἀναλογίζονται ἐφάπαξ εἰς τοὺς δήμους, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διὰ τῆς τελευταίας ἐπισήμου ἀπογραφῆς τῶν κατοίκων βεβαιουμένου πληθυσμοῦ. Ὡς ὅρος δ' ἀπολογισμοῦ λαμβάνεται τὸ ἥμισυ τῶν κατὰ τὸ 1893 εἰσπράξεων ἐκ τῶν αὐτῶν τελωνιακῶν τελῶν.

Ἐπιβάλλεται ὑπὲρ τῶν δήμων πρόσθετος φόρος ἐκ δύο δεκατημορίων τῶν ἀρχικῶν δεκατημορίων τῶν ἀρχικῶν δημοσίων φόρων ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων. Τὰ ποσοστὰ ταῦτα βεβαιοῦνται καὶ εἰσπράττονται μετὰ τῶν ἀντιστοίχων δημοσίων φόρων.

Αἱ διὰ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ἀστυνομίαν εἰσφοραὶ τῶν δήμων καταργοῦνται.

Εἰς τοὺς δήμους ἀποδίδεται τὸ ποσὸν πάσης ἐπὶ πλέον διαφορᾶς τῶν διὰ τοῦ νέου νόμου καθιερουμένων ἐσόδων αὐτῶν πρὸς τὰς τέως εἰσφορὰς των, προσαυξανομένας κατὰ τὴν νενομισμένην ἀναλογίαν τῶν προσθέτων τούτων ἐσόδων. Ἐὰν δὲ δὲν ὑπολείπεται διαφορὰ ἢ προκύπτῃ διαφορὰ ἐπὶ ἔλαττον ἢ εἶνε ἡ ἐπὶ πλέον διαφορὰ ἐλάσσων τῆς τῶν καταργουμένων δασμῶν πρὸς τὰς τέως εἰσφοράς, μὴ προσαυξανομένας, οὐδὲν ἀποδίδοται εἰς τοὺς οἰκείους δήμους, κατὰ τὴν προηγουμένην διάταξιν, ποσὸν· ἀποδίδοται δὲ τὸ ποσὸν τῆς διαφορᾶς τῶν καταργουμένων δασμῶν πρὸς τὰς τέως εἰσφοράς, μὴ προσαυξανομένας.

Τὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν συνωμολογημένων ἤδη δημοτικῶν δανείων, ἐπὶ ἐγγυήσει τῶν καταργουμένων δασμῶν, ὡρισμένα ποσὰ καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου εἰς λογαριασμὸν τῶν δήμων μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν ὑπεγγύων δασμῶν· συμψηφίζονται δ' ἀπέναντι τῶν καταβολῶν τούτων α') τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ἀποδοτέα ποσά, β') τὰ μέχρι τοῦδε ἀποδιδόμενα τοῖς δήμοις ποσοστὰ φόρων ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ οἰκοδομῶν καὶ γ') τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 2, ἐδ. β' καὶ 3 πρόσθετα δεκατημόρια. Ἐν ἀνεπαρκείᾳ δὲ καὶ τῶν εἰσπράξεων τούτων, τὸ ἐλλεῖπον ἀποδίδοται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐκ παντὸς ἐσόδου τοῦ οἰκείου δήμου.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου τούτου ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1895, ἡ ἐκτέλεσις δ' αὐτοῦ κανονίζεται διὰ Β. Διατάγματος.

ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΙΜΝΙΟΒΟΣΚΗΣ

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἰσχυόντων νόμων περὶ ποιμνιοβοσκῆς ἐγεννῶντο πολλὰ παράπονα κατὰ τῶν συλλαμβανόντων ποίμνια ἢ ἄλλα κτήνη βόσκοντα παρανόμως, ἐδέησε νὰ συστηθῇ ἐπιτροπὴ πρὸς μεταρρύθμισιν αὐτῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κκ. Δ. Δημητριάδου (προέδρου), Γ. Λιδωρίκη, Χ. Καραβίτη, Ν. Παρρησιάδου, Ι. Βρυώνη, Ν. Καλογεροπούλου καὶ Ι. Ναυπλιώτου, δὲν ἐπείσθη, ὅτι ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ποιμνιοβοσκῆς νόμων προέκυψαν λόγοι, δικαιολογοῦντες τὴν ἄρδην ἀνατροπὴν αὐτῶν. Ἐπείσθη μόνον, ὅτι ἀπαιτεῖται μεταρρύθμισις αὐτῶν, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταβολὴν τῶν συλλήπτρων, ἥτις εἶνε καὶ ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου, ἡ γεννῶσα τὰς ὑπερβασίας καὶ ἑπομένως τὰ παράπονα.

Πρὸς τοῦτο ἡ ἐπιτροπὴ ὑπέβαλε πρότασιν νόμου καθ' ἥν:

Ὁ ἰδιοκτήτης ἢ καλλιεργητὴς ἢ ἐπιστάτης ἢ φύλαξ τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ παρανόμως βόσκουσι ζῷα, καὶ πᾶς χωροφύλαξ, ἀγροφύλαξ ἢ ἀστυνομικὸς κλητὴρ κατάσχει καὶ παραδίδει αὐτὰ εἰς τὴν πλησιεστέραν δημοτικήν, ἀστυνομικὴν ἢ δικαστικὴν ἀρχήν. Τὰ ζῷα ταῦτα ἀποδίδονται εἰς τὸν κύριον ἢ τὸν φύλακα αὐτῶν ἅμα τῇ ἀναζητήσει των, ἀφ' οὗ προηγουμένως συνταχθῇ ἔκθεσις περὶ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Ἂν τὰ ζῷα δὲν ἀναζητηθῶσιν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατεσχέθησαν, ὁ κύριος ἢ ὁ φύλαξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ διὰ τὴν διατροφὴν καὶ φύλαξιν τούτων δι' ἕκαστον μὲν τῶν μεγάλων ζῴων λεπτὰ πεντήκοντα, δι' ἕκαστον δὲ τῶν μικρῶν λεπτὰ δέκα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ταῦτα δὲ λαμβάνει ὁ καταβαλὼν τὴν δαπάνην τῆς συντηρήσεως καὶ φυλάξεως αὐτῶν.

Ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς τῆς δαπάνης ταύτης, κρατοῦνται ἐκ μὲν τῶν μεγάλων ζῴων ἕν, ἐκ δὲ τῶν μικρῶν πέντε κατ' ἀνώτατον ὅρον, ἵνα ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος πληρωθῇ ἡ δαπάνη τῆς συντηρήσεως καὶ φυλάξεως.

Ἐὰν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν δὲν ἐμφανισθῇ ὁ κύριος ἢ ὁ φύλαξ τοῦ κατασχεθέντος ζῴου ἢ δὲν καταβάλῃ τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁριζόμενον ποσόν, ἡ δημοτικὴ ἢ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ παραδίδει τὸ κατασχεθὲν ζῷον πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην, ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ κατάσχεσις. οὗτος δὲ ἐκποιεῖ αὐτὸ ἐν τῷ ὡρισμένῳ διὰ τὰς δημοπρασίας τόπῳ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἄνευ προηγουμένης δηλοποιήσεως. Τὸ ἐκπλειστηρίασμα κατατίθεται ἀμέσως, πληρόνονται δὲ ἐξ αὐτοῦ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 ἔξοδα καὶ ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν κτημάτων, ἐν οἷς ἐπροξενήθη ζημία, ὁριζομένου τοῦ ποσοῦ αὐτῆς διὰ πραγματογνωμόνων, διοριζομένων κατὰ τὸ ἑπόμενον ἄρθρον. Τὸ δὲ πλεόνασμα ἀνήκει εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐκποιηθέντος ζῴου ἢ εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ κτῆμα, ἐὰν ὁ κύριος τοῦ ζῴου δὲν ἐμφανισθῇ.

Πᾶς ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος ἢ καλλιεργητὴς ἢ φύλαξ, δύναται νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν ποινικὴν δίκην ὡς ἰδιώτης κατήγορος ἄνευ ἐγγυήσεως, τὸ δὲ δικαστήριον ἀποφασίζει περί τε τῆς ποινῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ἀποζημιώσεως. Εἶνε δὲ ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως ὅ τε φύλαξ τῶν ζῴων καὶ ὁ κύριος αὐτῶν».

Κατωτέρω τὸ νομοσχέδιον ὁρίζει τὰς ποινάς, τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς τοὺς κυρίους ζῴων βοσκόντων παρανόμως καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιβολῆς αὐτῶν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

Διὰ τὴν ἀπαιτουμένην γνωμοδότησιν πρὸς προαγωγὴν εἰς θέσιν εἰσαγγελέως παρὰ πρωτοδίκαις ἢ ἀντεισαγγελέως παρ' ἐφέταις καὶ προέδρου πρωτοδικῶν ἢ ἐφέτου, δὲν ἐπετεύχθη ὁ ὑπὸ τοῦ κειμένου νόμου ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ὅστις ἦτο νὰ προάγωνται ἢ διορίζωνται εἰς τὰς θέσεις ταύτας οἱ καταλληλότεροι μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὰ πρὸς προαγωγὴν ἢ διορισμὸν τυπικὰ προσόντα τῆς συμπληρώσεως ὡρισμένου χρόνου ἔν τινι θέσει. Διὰ τοῦ ἰσχύοντος συστήματος συνεκεντρώθησαν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης τόσαι σχεδὸν γνωμοδοτήσεις, ὅσοι εἶνε καὶ οἱ ἔχοντες τὰ τυπικὰ προσόντα δικασταί, τοιούτῳ τρόπῳ δὲ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου ἐματαιώθη καὶ ἡ ἐκλογὴ πλέον ἀποβαίνει ἀπεριόριστος, ὡσανεὶ μὴ ὑπῆρχεν ὁ περιορισμός, ὃν ὁ νόμος ἐσκόπει νὰ θέσῃ, τὴν προηγουμένην δηλονότι ἀπόφασιν τοῦ ἁρμοδίου δικαστικοῦ συλλόγου ἐν ἑκάστῃ δεδομένῃ περιπτώσει πληρώσεως θέσεως ὡρισμένης, ὅτε καὶ παρίσταται ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ προκληθῇ ἡ γνωμοδότησις αὕτη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ.

Διὰ τῶν εἰσαγομένων νῦν μεταρρυθμίσεων τὰ δικαστήρια καλοῦνται ν' ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ καταλληλοτέρου προσώπου πρὸς συμπλήρωσιν μιᾶς ὡρισμένης κενῆς θέσεως. Διὰ νὰ μὴ ὑποβάλλωνται δὲ συγχρόνως πολλαὶ γνωμοδοτήσεις, ὁσάκις πρόκειται περὶ συμπληρώσεως πολλῶν ὁμοιοβάθμων θέσεων, ὁρίζεται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην προκαλεῖται ἡ γνωμοδότησις διὰ μίαν θέσιν, καὶ μόνον ἀφοῦ συμπληρωθῇ αὕτη ζητεῖται νέα γνωμοδότησις πρὸς ἀναπλήρωσιν καὶ τῆς ἑτέρας. Οὕτω δὲν ἀποκλείονται τῆς προαγωγῆς καὶ οἱ ἐν τῇ πρώτῃ γνωμοδοτήσει θεωρηθέντες καταλληλότεροι, διότι θέλουσι περιληφθῆ εἰς τὴν μετὰ ταύτην ὑποβληθησομένην.

Ὅπως ἡ γνώμη τῶν δικαστηρίων εἶνε ὑποχρεωτική, πρέπει διὰ τὴν κενὴν θέσιν, δι' ἣν ζητεῖται ἡ γνωμοδότησις, νὰ προταθῶσι τρεῖς τοὐλάχιστον ὑποψήφιοι. Ὁ περιορισμὸς οὕτως ἐτέθη, διότι, ἐὰν ἐπετρέπετο εἰς τὰ δικαστήρια νὰ περιορίσωσι τὴν πρότασίν των, εἰς ἓνα μόνον πρόσωπον, τότε ἡ πρότασίς των δὲν θὰ εἶχε πλέον γνωμοδοτικὸν χαρακτῆρα, ἀλλ' ὁ διορισμὸς ἢ ἡ προαγωγὴ θὰ ἐγίνετο κυρίως ὑπ' αὐτῶν τῶν δικαστηρίων, ὅπερ καὶ ἐν γένει δὲν εἶνε ὀρθόν, θ' ἀντέκειτο δὲ καὶ εἰς ρητὴν τοῦ Συντάγματος διάταξιν, καθ' ἣν τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους διορίζει ὁ Βασιλεύς.

Κατὰ τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος νόμου σύστημα, πρὶν ἢ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν καθαρῶς δικαστικὴν ὑπηρεσίαν ἀπαιτεῖται προηγουμένη δοκιμασία ὑπὸ ἔποψιν ἱκανότητος καὶ ἐργατικότητος. Ἀλλ' οἱ ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας λαμβανόμενοι εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν καὶ ἀντεισαγγελεῖς ἐφετῶν ἀπολαύουσι τῶν πλεονεκτημάτων τῆς μονιμότητος, ὅπως καὶ οἱ μετὰ δεδοκιμασμένην πολυχρόνιον ὑπηρεσίαν προαγόμενοι εἰς τὰς θέσεις ταύτας. Πρὸς διόρθωσιν τούτου ἐτροποποιήθησαν αἱ περὶ παύσεως τοῦ ἰσχύοντος νόμου διατάξεις. Κατὰ τὸ ἤδη εἰσαχθὲν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, οἱ μὴ λαμβανόμενοι ἐκ τῆς ἰσοβιότητος ἢ μὴ προαχθέντες εἰς ἀντεισαγγελεῖς πρωτοδικῶν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐμμίσθου παρέδρου, ἵνα ἀποκτήσωσι τὸ πλεονέκτημα τῆς μονιμότητος, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐπὶ πέντε συνεχῆ ἔτη εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν διωρίσθησαν ἢ προήχθησαν ἢ ἐπὶ δεκαετίαν εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἀντεισαγγελέως καὶ ἄνω.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ξυλεία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

ΔΥΟ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΑΚΟΜΗ

ΑΝΑΓΛΥΦΑ ΙΠΠΕΩΝ

ΑΓΑΛΜΑ ΑΘΛΗΤΟΥ

Δημοσιεύομεν καὶ σήμερον σχεδιογραφήματα τινῶν ἐκ τῶν εὑρημάτων τῶν Δελφῶν. Τὸ κολοβωμένον ἄγαλμα φαίνεται, ὅτι εἶνε ἀθλητοῦ, νικήσαντος κατὰ τὰ Πύθια. Τὰ ἀνάγλυφα προέρχονται ἐκ τοῦ Θησαυροῦ τῶν Σιφνίων, ἀνάγονται δ' εἰς ἕνα αἰῶνα πρὸ τῆς φειδιακῆς τέχνης. Οὐχ ἧττον θαυμάζεται ἡ κλασικὴ αὐτῶν λεπτότης, τὸ ἔντονον, ἡ δύναμις τῆς ἐκτελέσεως. Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Δελφῶν ἐδώρησαν ἀληθῆ ἀριστουργήματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἕως τώρα, τοὐλάχιστον κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ὀργάνων της, ἐπιστεύαμεν, ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις ἔδρα, ἐκινεῖτο, ἔζη, ἠγωνίζετο, ἐμάχετο, ἐπολέμει. Μία ἐφημερὶς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἡ περισσότερον ἴσως ἀντιπολιτευομένη, μᾶς ἐξήγαγε τῆς πλάνης αὐτῆς. Ἔγραψε χθές: «Ἐὰν ἡ Ἀντιπολίτευσις φαίνεται χασμωμένη ἐν τῇ Βουλῇ, ἂς μὴ ἀπατᾶται κανείς. Ἠμπορεῖ ν' ἀνατιναχθῇ (sic) αἴφνης (ὡς εἶδος δυναμίτις δηλαδή) μ' ἄλλην ὄψιν καὶ ἄλλας διαθέσεις καὶ ἐντὸς τῆς Βουλῆς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς». Ὁ φόβος μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναλύσωμεν τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν τῆς αἰφνιδίας ἀνατινάξεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις ἂν λάβῃ χώραν «ἐντὸς τῆς Βουλῆς», μάλιστα ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ δεινοτάτας συνεπείας, ἀλλ' ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς στάσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐκ φιλικῶν προερχόμενος χειλέων, εἶνε ἀρκετὰ περίεργος. Ἡ «ἀντιπολίτευσις χασμᾶται!» Ἆρά γε διότι ὁμιλεῖ τόσον συχνὰ ὁ κ. Βάλληνδας; Ἆρά γε διότι δὲν κάμνει ἄλλο ἢ νὰ ἐπερωτᾷ ὁ κ. Εὐταξίας; Περιμένομεν ἐξηγήσεις καὶ τὸν διαδεχόμενον συνήθως τὰ χασμήματα νήδυμον ὕπνον τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὅσον διὰ τὴν «αἰφνιδίαν ἀνατίναξιν», ὅταν ἐπέλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, θὰ τὴν ὑποστῶμεν καὶ αὐτήν· τί θὰ γείνῃ!

ΑΠΟ ΗΜΕΡΑΣ ΕΙΣ ΗΜΕΡΑΝ

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Καὶ πέρυσι κάποιος διεμαρτύρετο κατὰ τῶν ἐπισκεπτηρίων. Εἶνε καὶ αὐτὰ μία πληγὴ ἀπὸ τὰς ἐλαφράς, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀπασχολοῦν — ἐλαφρότερα βέβαια ἀπὸ τὴν ὕψωσιν τοῦ συναλλάγματος καὶ ἀπὸ τὴν παρακρατητικὴν συζήτησιν ἀκόμη, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε ἐνοχλητικὴ καὶ δυσάρεστος.

Ἡ τύχη ἠθέλησεν, ὅπως ἕκαστος τῶν περισσοτέρων θνητῶν ἑορτάζῃ μίαν ἡμέραν μαζὶ μὲ τὸν φιλόφρονα ἅγιον, ὅστις τοῦ ἐδάνεισε τὸ ὄνομά του, καὶ μόλις ὀλίγοι ἐξαιροῦνται τοῦ κανόνος, ἕνεκεν ἀξιεπαίνου προνοίας τῶν γονέων των, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐκόλλησαν μυθολογικὰ ὀνόματα.

Πόσες φορὲς ἐπεθύμησα νὰ λέγωμαι Ἀγαθοκλῆς ἢ Μένανδρος ἢ Ἕκτωρ τοὐλάχιστον — μολονότι πολλοὶ ἐξ ὑπερβολικῆς φιλοφροσύνης δὲν θὰ ἔλειπον νὰ μοῦ στείλουν ἐπισκεπτήρια, ὅπως συνέβη πολλάκις εἰς κάποιον γνωστόν μου Βίκτωρα τοῦ ἁγίου Βίκτωρος, Μηνᾶ καὶ Βικεντίου.

Εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ κερδίσῃ κανεὶς μίαν ἡμέραν κατ' ἔτος — τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνόματός του. Διότι κανεὶς δὲν θὰ ἔχῃ τὴν τόλμην νὰ μὴ συμφωνήσῃ, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν ἐπισκέψεων τῶν πολλῶν καὶ τῆς παραλαβῆς καὶ σχίσεως τῶν ἐπισκεπτηρίων καὶ τῆς ὑποδοχῆς εὐχῶν καὶ ἀπαντήσεων, κανεὶς δὲν ὁρίζει τὸν ἑαυτόν του. Πολλοὶ ἔχουν μάλιστα τὴν ὑψίστην ἀφέλειαν νὰ παραμένουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ ἀξιολόγου ὀνόματός των εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ δέχωνται μόνοι ἐπισήμως, ὅσους λαμβάνουν τὴν καλωσύνην νὰ τοὺς ἐπισκέπτωνται καὶ τοιουτοτρόπως, παραλαμβάνουν ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τόπου τὰς εὐχὰς καὶ τὰς χειραψίας τὰς θερμάς — ὢ! αὐταὶ αἱ χειραψίαι! — καὶ τὰ μειδιάματα τῶν γυναικῶν καὶ τὰς ἀνοσίους φιλοφρονήσεις. Καὶ αὐτὰ εἶνε μόνον τὰ ἠθικὰ βασανιστήρια. Τὰ ὑλικὰ δὲν εἶνε ὀλιγώτερον σπουδαῖα. Ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας τὸ πνεῦμα τῆς ἑορτῆς ἀναστατώνει τὸν ταλαίπωρον οἶκόν σου. Ἡ ὑπηρέτρια γυμνώνει μὲ ὅλον τὸ χειμερινὸν ψῦχος τοὺς πόδας της καὶ ἀρχίζει νὰ ἀνακαινίζῃ τὰ πατώματα διὰ θορυβωδεστάτων θωπειῶν βούρτσας καὶ ποτάσσης. Ἡ κλίμαξ τυγχάνει ἰδιαιτέρων περιποιήσεων. Τίθεται χαλί, ἂν δὲν ὑπῆρχε, καὶ τὰ ἔπιπλα ξεσκονίζονται ἀσυνήθως. Εἰς τὸ μαγειρεῖον ἀνάπτονται δύο καὶ τρεῖς καὶ πέντε φωτιαί. Ἡ ἀξιότιμος κυρία σας ἢ ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας ἢ ἡ χαριτόβρυτος ἀδελφή σας ἐξαντλεῖ ὁλόκληρον τὴν ζαχαροπλαστικὴν ἐπιστήμην της καὶ δημιουργεῖ γλυκύσματα διάφορα ἀπὸ λουκουμάδων βαρέων μέχρι τουρτῶν χθαμαλῶν.

Ἡ συναίσθησις τῆς ὑψώσεως τοῦ ναπολεονίου ἀποβαίνει βαρυτέρα. Ἡ ζάκχαρις καὶ τὸ βούτυρον ἀγοράζονται μὲ ὀκάδας, τὸ δὲ κονιὰκ καὶ τὸ κακάον καὶ ἡ σαρτρέζ — ἀπὸ τοῦ Σόλωνος ὅλα συνήθως διὰ τὸ οἰκονομικώτερον — προμηθεύονται ἄφθονα, γνωστῆς οὔσης τῆς φιλοποσίας τῶν φίλων.....

* * *

Ἀλλὰ κυρίως τὰ ἐπισκεπτήριά μου βαρύνουν τὴν ψυχήν σήμερον καὶ αὐτὰ ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ.

Εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν κίνησιν τῶν ἑορτῶν τοῦ Δεκεμβρίου, εἰς τὴν ὁποίαν λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος ὅλοι οἱ Σάββαδες καὶ αἱ Βαρβάραι καὶ οἱ Νικόλαοι καὶ οἱ Διονύσιοι καὶ οἱ Σπυρίδωνες καὶ οἱ Χρῆστοι καὶ δὲν ἠξεύρω πόσοι ἄλλοι, καθὼς καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους, δὲν κάμνουν τὴν τύχην των μόνον οἱ ζαχαροπλάσται καὶ οἱ κονιακοποιοὶ καὶ οἱ ἀνθοπῶλαι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔμποροι γραφικῶν ὑλῶν ἀκόμη.

Ἂν ἤθελε εἶμαι ὀλιγώτερον Ἕλλην καὶ περισσότερον Ἀμερικανός, θὰ εἶχα ἐρωτήσει ἤδη τὰ χαρτοπωλεῖα τῆς ὁδοῦ Σταδίου περὶ τῆς καταναλώσεως τῶν ἐπισκεπτηρίων καὶ θὰ σᾶς παρέθετα ἐδῶ μικρὰν στατιστικήν. Ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν λογικὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων καὶ ἀναλογισθῆτε μόνοι σας τὴν κατανάλωσιν τῶν μικρῶν λεπτῶν χαρτονίων κατὰ τοὺς μῆνας αὐτοὺς τοὺς ἑορτοφορτωμένους.

* * *

Καὶ τί ἐνόχλησις αὐτὰ τὰ ἐπισκεπτήρια — δι' ὅσους στέλλουν. Νὰ παρατηρῇ κανεὶς τὰς ἐφημερίδας, νὰ κρατῇ κατάστιχα τῶν ἐπισκεπτηρίων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε κατὰ τὴν ἰδικήν του ἑορτήν, νὰ βασανίζῃ ἔπειτα καὶ τὸ μνημονικόν του καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ κατασκευάζῃ μωσαϊκὸν ἐπισκεπτηρίων καὶ φακέλλων. Ποτὲ δὲν θὰ φθάσῃ ἐννοεῖται μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀκριβείας, ὥστε νὰ μὴ παραλείψῃ κανένα ἅγιον ἐκ τοῦ μηνολογίου ἢ νὰ μὴ λησμονήσῃ τρία τέσσαρα ὀνόματα φίλων του.

Τὴν πρωτοχρονιὰν πάλιν τὸ πρᾶγμα καταντᾷ σπουδαιότερον. Δὲν εἶνε πλέον οἱ Νικόλαοι μεμονωμένοι ἢ αἱ Βαρβάραι, εἶνε ὅλοι οἱ φίλοι σας καὶ οἱ γνώριμοι, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦν ἐπισκεπτήρια.

Καὶ γίνεται μία ἀηδὴς συναλλαγὴ μικρῶν χαρτίων ἢ μεγάλων ἀναλόγως τῆς μόδας καὶ συγχαρητηρίων καὶ εὐχῶν, ὅλων ἀλειμμένων μὲ ἕνα ψυχρότατον ἐπίχρισμα πολιτισμοῦ καὶ ἠθομοτυπίας.

Διατί ἐπὶ τέλους ὅλη αὐτὴ ἡ σωρεία τῶν χαρτονίων τῶν ἀποστελλομένων εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ὁρίζοντος; Τί σκοπὸν ἔχει, πῶς ἐπεκράτησε;

Μεταξὺ τόσων γελοίων συνηθειῶν, τὰς ὁποίας ἔχομεν, τὰ ἐπισκεπτήρια εἶνε ἡ γελοιωδεστέρα, κάτι τι ὡς κινεζικὸν ἔθιμον παράδοξον.

Ἐνόσῳ περιορίζεται τοὐλάχιστον εἰς τὸν ρόλον βραχυτάτων ἐπιστολικῶν δελτίων ἢ δειγμάτων ἀποτυχούσης ἐπισκέψεως, τὸ πρᾶγμα εἶνε ὑποφερτόν. Τώρα ὅμως ὅπου καταναλίσκονται ἄφθονα ὡς εἶδος χαρτονόμισμα ἑορτῶν, ὡς φιλοφρονητικὰ σκρίπ, ὑπομιμνήσκοντα μόνον τὴν ἐπίσκεψιν, τὸ κωμικὸν ἐκχειλίζει.

Δι' αὐτὸ θὰ ἦτον πολὺ ὡραῖον νὰ παύσουν. Θὰ μᾶς ἔσῳζον καὶ ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς ἀπὸ πολλὰς ἐνοχλήσεις, ἀπὸ πλεῖστα βάσανα. Ὅστις ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ ἐπισκέπτεται τὸν ἑορτάζοντα καὶ νὰ εὔχεται διὰ τῆς προσφιλοῦς του παρουσίας τὸ νέον ἔτος εἶνε εὐπρόσδεκτος, ὅστις δὲ ἀπεναντίας, φρονίμως ποιῶν, θέλει νὰ ἀπαλλάσσεται τοῦ ποτηρίου τούτου, ἂς μὴ μελανώνῃ τοὐλάχιστον τὰς χεῖράς του ἐπιγράφων φακέλλους καὶ ἂς μὴ ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον ἐπιδημιῶν κολλῶν διὰ τῆς γλώσσης του μονόλεπτα γραμματόσημα.

Θὰ ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ μίαν τοὐλάχιστον ἐνόχλησιν τῶν ἑορτῶν καὶ ἀπὸ ἕνα πιθηκισμόν, καὶ θὰ ἔχωμεν μίαν ἐλπίδα περισσοτέραν, ὅτι θὰ ἐλευθερωθῶμεν βραδύτερον καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Α.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ)

«Διὰ τὸ Στέμμα!» τὸ νέον δρᾶμα τοῦ Κοππέ. — Βιογραφία τοῦ ποιητοῦ. — Ποικίλα ἀνέκδοτα καὶ διάφοροι περὶ αὐτοῦ πληροφορίαι

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ «Ὠδείου» τῶν Παρισίων θὰ δοθῇ προσεχῶς τὸ νέον δρᾶμα τοῦ Φραγκίσκου Κοππὲ τὸ ἐπιγραφόμενον «Διὰ τὸ στέμμα!». Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ὅλαι αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν βιογραφικὰς σημειώσεις καὶ συνεντεύξεις μετὰ τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Κοππὲ δὲν εἶνε ἄγνωστος διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐὰν ὑπάρχουν κυρίαι ἐν Ἀθήναις, αἱ ὁποῖαι διαβάζουν γαλλικοὺς στίχους, βεβαίως θὰ ἔχουν καταφάγει τὸν περιπαθέστατον καὶ ἐρωτικώτατον Γάλλον ποιητήν, τοῦ ὁποίου οἱ λαξευτοὶ στίχοι προυκάλεσαν τόσα δάκρυα καὶ τόσους στεναγμοὺς μεταξὺ τῶν ἐρωτευμένων.

Τὴν βιογραφίαν του ὁ Κοππὲ τὴν ἔχει γράψει μόνος του μὲ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἁπλότητα ἐκείνην, ἥτις χαρακτηρίζει πάντοτε τὸν ποιητήν.

«Ἐγεννήθην εἰς τὸ Παρίσι — γράφει ὁ Κοππὲ — κατὰ τὸ 1842. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν Παρισινοί. Ὁ πατήρ μου ὑπῆρξεν ἁπλοῦς ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν· ἡ οἰκογένειά μας ἦτο πολυμελής, δὲν εἴχαμε δὲ καὶ πλούσιοι καθόλου. Ἐζούσαμεν ὅλοι στενοχωρημένοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀγαπημένοι· ὁ πατήρ μου ἦτο φύσεως ποιητικῆς, ἠγάπα δὲ πολὺ τὰ γράμματα. Αὐτὸς μοῦ ἔμαθε νὰ ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος. Ἐσπούδασα εἰς τὸ λύκειον τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου. Αἱ σπουδαί μου ἐν γένει ὑπῆρξαν μέτριαι καὶ ἀτελεῖς. Ἤμουν ὀλίγον ἀνυπότακτος μικρὸς καὶ πολὺ τεμπέλης.

«Ὅταν ὁ καθηγητὴς παρέδιδε μαθηματικὰ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐγὼ ἔγραφα στίχους εἰς τὰ τετράδιά μου, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅλα γεμᾶτα ἀπὸ ποιηματάκια, τιποτένια ἐννοεῖται. Βραδύτερον ἔγεινα τρομερὸς φιλαναγνώστης, τότε δὲ ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ, ὅτι ἔμαθα ὀλίγα πράγματα καὶ συνεπλήρωσα τὰς σπουδάς μου. Ἤμην νέος πολὺ ἀκόμη, ὅταν ἡ μία μου ἀδελφὴ ὑπανδρεύθη. Ἡ δευτέρα ἀπέθανε. Μετ' αὐτὴν ἔχασα τὸν πατέρα μου καὶ ἔμεινα μόνος μου μὲ τὴν μητέρα μου καὶ τὴν μεγάλην μου ἀδελφήν. Ἤμην εἴκοσιν ἐτῶν ἐπὶ κεφαλῆς οἰκογενείας. Τί σκληρὸν πρᾶγμα! Ἠναγκάσθην καὶ ἐγὼ τότε νὰ γείνω ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν. Κάθε τέλος τοῦ μηνὸς ἔπαιρνα τὸν μισθόν μου καὶ τὸν ἔδιδα ὅλον τῆς μητέρας μου. Ἔγραφα ὅμως πάντοτε διηγήματα, δράματα καὶ πρὸ πάντων στίχους. Ἀργότερα ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκοψα. Ὡς πρὸς τὴν ἰδιωτικήν μου ζωὴν τίποτε λόγου ἄξιον δὲν μοῦ συνέβη. Ἔζησα μὲ ὄνειρα, ὄνειρα ποιητοῦ... Δὲν ἐνυμφεύθην καὶ ζῶ μὲ τὴν ἀδελφήν μου, ἀφ' ἧς ἐποχῆς πρό τινων ἐτῶν ἔχασα καὶ τὴν μητέρα μου. Κατοικῶ εἰς οἰκίαν ἥσυχον ἐν μέσῳ βιβλίων καὶ ἀνθέων».

Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ βιογραφία τοῦ ποιητοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν συντάκτην τοῦ «Φιγαρῶ».

Ὁ Κοππὲ ὅταν ἦτο νέος ἔγραψε μεταξὺ τῶν ἄλλων ποιημάτων του καὶ ἓν ἐπιγραφόμενον «Ἡ εὐλογία». Ἡ κυρία Ἀγγάρ, ἡ διάσημος τότε ἠθοποιός, ἀνέγνωσε εἰς ἓν περιοδικὸν τὸ ποίημα τοῦτο καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ἀπαγγέλλῃ.

Ὁ Κοππὲ διὰ μιᾶς ἔγεινε γνωστὸς τιμητικώτατα. Μίαν ἡμέραν ἡ κυρία Ἀγγὰρ ξεκινάει καὶ πηγαίνει εἰς τὸ σπίτι τοῦ πτωχοῦ ποιητοῦ, εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον στενόν, ὥστε κατὰ τὸν ποιητὴν «διὰ νὰ βάλῃ τὸ μανίκι τοῦ σουρτούκου του ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον.»

— Ἠμπορεῖτε, κύριε Κοππέ, τοῦ λέγει ἡ Ἀγγὰρ νὰ μοῦ γράψετε ἕνα δραματάκι μὲ δύο μόνον πρόσωπα; Θὰ τὸ παίξω ἐγὼ καὶ μία νέα ἠθοποιὸς ὀνομαζομένη Σάρα Βερνάρ, ἡ ὁποία πρώτη φορὰ θὰ βγῇ στὸ θέατρο...

Ὁ ποιητὴς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς τιμητικῆς αὐτῆς συνεργασίας. Ἔλαβεν ἄδειαν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ κλεισθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔγραψεν ἐν διαστήματι ἑνὸς μηνὸς τὸν «Διαβάτην», ὅστις παρασταθεὶς παρὰ τῆς Ἀγγὰρ καὶ τῆς Σάρας κατέστησε δημοτικώτατον καὶ γνωστότατον ἔκτοτε τὸν Κοππὲ καὶ τῆς Σάραν.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ νέου ποιητοῦ ἐξέπληξε τὸν Δουμᾶν, πατέρα, ὅστις ἐζήτησε νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀμέσως.

Ὁ Κοππὲ ἐπαρουσιάσθη δειλότατος, ὅπως ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε καὶ τώρα ἀκόμη.

— Σὺ ἔγραψες αὐτοὺς τοὺς στίχους; ἐρωτᾷ μειδιῶν ὁ Δουμᾶς.

— Μάλιστα... νομίζετε...

Καὶ ὁ Δουμᾶς ἁρπάζων διὰ τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλὴν τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ:

— Μίλα μου εἰς ἑνικὸν ἀριθμόν... Γιατί εἶσαι τόσον δειλός, σὺ ποῦ ἔχεις ἕνα τέτοιο μέλλον ἐμπρός σου;...